

Sygn. akt I C 980/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2022 r. w Kamiennej Górze

na posiedzeniu niejawnym

z powództwa K. M.

przeciwko C. Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki K. M. kwotę 5.500,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2018 r. do dnia zapłaty,

II dalej idące powództwo oddala,

III zasądza od strony pozwanej Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki K. M. kwotę 3.592,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV nakazuje stronie pozwanej Towarzystwo (...) z siedzibą w W. aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sadu Rejonowego w Kamiennej Górze) kwotę 1407,81 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 980/18

UZASADNIENIE

Powódka K. M. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. kwoty 5 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 19.02.2018 r. w miejscowości B. uczestniczyła w wypadku drogowym, którego sprawcą był kierujący samochodem osobowym marki S. (...) o nr. rej. (...) ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Powódka wskazała, że w wyniku wypadku doznała licznych obrażeń ciała. Powódka podała, iż strona pozwana dotychczas wypłaciła na jej rzecz zadośćuczynienie w kwocie 2 500 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana wskazała, że wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 2 500 zł w pełni wynagradza krzywdy powódki. Pozwany zakład ubezpieczeń podniósł, że powódka nie wymagała hospitalizacji, badania obrazowe nie uwidoczniły zmian o charakterze pourazowym, a leczenie powódki było krótkotrwałe i zostało pomyślnie zakończone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2018 r. na drodze nr (...) w B. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczyła powódka K. M.. Sprawca wypadku – kierujący pojazdem osobowym marki S. (...) o nr. rej. (...) – A. S. objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne)

K. M. została zabrana z miejsca zdarzenia karetką pogotowia do Wojewódzkiego Szpitala (...) w L., gdzie stwierdzono u niej - po wykonaniu badania TK głowy oraz kręgosłupa szyjnego, a także RTG łokcia i kolana - stłuczenie głowy, szyi, łokcia oraz kolana prawego. Zalecono powódce noszenie kołnierza ortopedycznego oraz kontrolę w poradni POZ i poradni ortopedycznej.

Powódka leczyła się u neurologa – dr N.. Dokumentacja z tego leczenia jest kompletnie nieczytelna.

Powódka od 28 lutego 2018 r. była czterokrotnie konsultowana przez lekarza chirurga, który stwierdził u niej dolegliwości bólowe przedziału przyśrodkowego stawu kolanowego prawego.

Następnie powódka była wielokrotnie konsultowana ortopedycznie u dr M., która stwierdziła uszkodzenie więzadła pobocznego przyśrodkowego i zleciła ortezę stawu kolanowego oraz artroskopię tego stawu. Powódka utrzymywała ortezę przez 5 tygodni. Na zlecenie lekarza ortopedy powódka miała w dniu 8.05.2018 r. wykonane badanie MR stawu kolanowego prawego, które wykazało m.in. częściowe przerwanie więzadła pobocznego przyśrodkowego.

K. M. przechodziła rehabilitację w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w B. w okresie od 9 do 20 kwietnia 2018 roku, została poddana zabiegom lasera, krioterapii, magnetronu oraz terapii indywidualnej. W lutym 2019 roku powódka została skierowana na zabiegi krioterapii.

K. M. odbywała sesje indywidualne z psychologiem w okresie od czerwca 2018 roku do stycznia 2019 roku. W ich trakcie zgłaszała m.in. kryzys emocjonalny, poczucie frustracji. W 2018 roku była konsultowana psychiatrycznie z rozpoznaniem: zaburzenia adaptacyjnego.

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez prawie pół roku.

Dowody: dokumentacja medyczna powódki k. 9-18, 76-77, 88v-89, 92v-98, 103-104, 113-115, 118-119, 141-142, 183-184, 244-245, zwolnienia lekarskie k. 78, zeznania powódki z 6 lutego 2019 r. e-protokół rozprawy od 00:03:58 do 00:21:00.

K. M. ma 25 lat. Po wypadku miała problemy ze snaniem. Po powrocie do pracy powódce zaczęła puchnąć noga i z tego powodu zwolniła się z pracy. Z uwagi na brak ruchu przybrała na wadze. Odczuwa ból kolana przy większym wysiłku.

Dowód: zeznania powódki z 6 lutego 2019 r. e-protokół rozprawy od 00:03:58 do 00:21:00.

W wyniku wypadku powódka doznała urazu skrętnego stawu kolanowego prawego z uszkodzeniem więzadła pobocznego przyśrodkowego, który odpowiada 7 % długotrwałemu uszczerbkowi na jej zdrowiu.

Dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii M. J.z 31.07.2019 r. k. 191-195.

Wypadek nie skutkował u powódki uszkodzeniem ośrodkowego układu nerwowego lub nerwów obwodowych.

Dowód: opinia biegłej z zakresu neurologii M. H. z 9.09.2019 r. k. 198-201.

Na skutek wypadku powódka doznała zaburzeń adaptacyjnych. Obecnie nasilenie dolegliwości psychicznych związanych z wypadkiem uległo znacznemu zmniejszeniu. Rokowania co do przyszłości są pomyślne, powódka nie wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego. Doznany uraz psychiczny stanowi 2% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki.

Dowód: opinia zespołu biegłych z zakresy psychiatrii i psychologii A. M. i N. S. z 03.10.2021 r. k. 253-256.

W dniu 13 kwietnia 2018 roku strona pozwana potwierdziła przyjęcie zawiadomienia o przedmiotowej szkodzie. Na podstawie decyzji z 11 maja 2018 roku strona pozwana wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie 2 500 zł. Pismem z 28 czerwca 2018 roku powódka zgłosiła stronie pozwanej żądanie zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 7 500 zł.

Dowody: pisma stron k. 19-20, 48.

Sąd zważył co następuje:

Ustaleń faktycznych sąd dokonał w głównej mierze w oparciu o treść opinii sądowych, dokumentacji medycznej z leczenia i rehabilitacji powódki, a także w oparciu o treść jej zeznań. W tym miejscu należy wskazać, że autentyczność zebranych dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości. Strona pozwana uznała co do zasady swoją odpowiedzialność za naprawienie szkody. Spór dotyczył zasadności przyznania na rzecz powódki dalszego zadośćuczynienia.

Podstawa materialnoprawna dochodzonego przez powódkę roszczenia znajduje się w przepisie 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. Według przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odpowiedzialność strony pozwanej wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącej ją ze sprawcą wypadku. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Strona pozwana – (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. - ponosiła gwarancyjną odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego z 19 lutego 2018 r. Granicę tej odpowiedzialności wyznacza m.in. przepis art. 361 § 1 k.c., który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W orzecznictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych, dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia, należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, Legalis). Jak podkreślono w wyroku Sądu Najwyższego z 11.07.2000 r., zadośćuczynienie pieniężne obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia psychiczne (por. wyr. SN z 11.7.2000 r., II CKN 1119/98, niepubl.).

Powódka w wyniku wypadku doznała obrażeń ciała oraz cierpień psychicznych. Oba te rodzaje uszczerbku na zdrowiu zasługiwały na pieniężną rekompensatę. Odnośnie obrażeń fizycznych należy wskazać, że w wyniku potrącenia powódki na przejściu dla pieszych doznała ona stłuczenia głowy, szyi, łokcia oraz kolana prawego. Wypadek doprowadził do powstania urazu skrętnego stawu kolanowego prawego z uszkodzeniem więzadła pobocznego przyśrodkowego. Biegły lekarz ortopeda -traumatolog M. J. w swojej opinii z 31.07.2019 r. wskazał, że uraz ten spowodował 7 % długotrwały uszczerbek w zdrowiu powódki. W tym miejscu trzeba zaznaczyć, że miernikami uszczerbku na zdrowiu opartymi o rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, należy posługiwać się jedynie subsydiarnie w kwestii określenia pieniężnej rekompensaty za doznane obrażenia ciała. Powódka nie

doznała uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego lub nerwów obwodowych, na co zwróciła uwagę biegła z zakresu neurologii. Obie powołane opinie były wykonane w sposób fachowy, zgodnie z zakreśloną przez sąd tezą dowodową. Ich wnioski nie były kwestionowane przez strony. Stanowiły dla sądu wiarygodne źródło dowodowe. Powódka wykazała także fakt doznania uszczerbku psychicznego. Dokumentacja medyczna potwierdza rozpoznanie u niej zaburzeń adaptacyjnych. Uraz ten, według biegłych, stanowi 2% długotrwały uszczerbek na jej zdrowiu. Ustalając należne powódce zadośćuczynienie za doznane urazy należy wziąć pod uwagę młody wiek powódki, długotrwałość jej leczenia, przebytą rehabilitację, fakt prawie 6 miesięcznego przebywania na zwolnieniu lekarskim. K. M. przyjmowała leki przeciwbólowe, do dzisiaj odczuwa ból nogi przy większym wysiłku. Z drugiej zaś strony leczenie powódki nie było intensywne, nie wiązało się z koniecznością wykonania zabiegów inwazyjnych. Biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności niewątpliwie jest, że doznane przez powódkę obrażenia ciała zasługują na pieniężną rekompensatę w kwocie przewyższającej 8 000 zł. Ubezpieczyciel wypłacił dotychczas powódce zadośćuczynienie w kwocie 2 500 zł. Powódka dochodziła w niniejszym procesie dopłaty do zadośćuczynienia w kwocie 5 500 zł w związku z czym należało w całości uwzględnić jej żądanie. Odsetki od tej sumy zasądzono od dnia 29.06.2018 r. Wprawdzie poszkodowana już w dniu 13 kwietnia 2018 roku zgłosiła szkodę osobową, jednak nie przedstawiła wówczas pełnej dokumentacji medycznej z jej leczenia. Dopiero w dniu 28 czerwca 2018 roku powódka zgłosiła żądanie określając je kwotowo na 7 500 zł. W związku z tym odsetki od przyznanej niniejszym wyrokiem kwoty zadośćuczynienia należało zasądzić od dnia 29 czerwca 2018 roku. Żądanie o świadczenie uboczne za wcześniejszy okres należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., który stanowi, że sąd może wyłożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka niemal w całości wygrała sprawę. Do jej kosztów należały: kwota 275 zł opłaty sądowej od pozwu, kwota 1 500 zł zaliczki na opinie sądowe, kwota 1 800 zł kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa; łącznie 3 592 zł.

Z kolei o zwrocie wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Wydatkami były koszty opinii sądowych (898 zł + 715,19 + 566,82 zł + 667,80 zł) oraz koszty doręczenia korespondencji przez komornika (60 zł); łącznie 2 907,81 zł. Powódka uiściła zaliczkę w kwocie 1 500 zł, którą zaliczono konto dochodów Skarbu Państwa. Należało zatem nakazać stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 407,81 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.